
Vore døde

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Vore døde	4
Alle Helgens Dag	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Vore døde

Alle Helgens Dag

Prædikedag Alle Helgens Dag

Prædikedato 01. november 1925

Prædiketekst Matthæus 5,1-12?

Prædikested Vedersø Kirke

Prædiken ID P011125-01

Kilde KMF-nr. 14.21.16 (Mindeudgave Prædikener 50-52)

VORE DØDE

Paa Alle Helgens Dag er det naturligt at tale om vore Døde i Forhold til os, og der vil jeg da forudskikke to Ting — at jeg i Dag kun tænker i min Tale paa dem, vi holdt virkelig af, og som vi ikke kan holde vore Tanker fra, fordi det var os en virkelig Sorg at miste dem, og at hvad jeg siger her, det er, hvad jeg ved at bruge min Tanke og min Følelse og ved at lytte til Kristi Ord har fundet ud af og kan finde ud af.

Saa vil vi da begynde med at holde os for Øje, at kristne Mennesker siger aldrig det sidste Farvel til dem, de holder af. Naar vi derfor græder ved Kisten, saa er det af Smerte over, at vi nu skal være skilt et Stykke Tid; og saa er det, fordi vi tænker mest paa os selv og føler Savnet — for det er ikke for den dødes Skyld; for er den døde død i Jesu Navn, da ved vi, at han eller hun er bare gaaet ind til Livet og Sandheden, gaaet ind til Sandheden, det betyder det Sted, hvor alle hans (hendes) daarlige Sider falder af ham, tages fra ham, og han staar, som Gud tænkte sig ham engang, staar som et Menneske, som det altid er herligt at være sammen med — og gaaet ind til Livet, det betyder til det Sted, hvor Glæden er evig, hvor Sygdom og Sorg og Død ikke kendes, fordi Guds Smil er allevegne og raader aabenbart over alle Ting. — Der har været mange Spørgsmaal om, hvor de døde var — om de strax kom hjem til Gud — eller de var i Jorden til Dommedag — og

hist op og her ned. Vi taler om Evigheden, og saa er vi ude over menneskelig Fatteevne; derfor skal du holde fast ved den Tanke, der opbygger dig mest. Naturligvis er de, der er døde, oppe hos Gud nu; naturligvis glædes de i hans herlige Himmel.

Men kan de saa følge med i, hvad der sker paa Jorden? Ærlig talt, kære, det tror jeg, de kan. Jeg er sikker paa, at din gamle Mor, hun sidder nu hos Vorherre og glæder sig over, at du er i Guds Hus. Jeg er sikker paa, at din lille Pige, du mistede, synger med i Himlen, naar vi begynder paa Salmen. Der er nogen, der siger: "Nej, det var da rent forfærdeligt. Skulde den døde heller ikke have Fred? Skulde den døde sidde og se, hvor ilde det gik hans Børn, hvordan hans Svigersøn blev ramt af en Ulykke, hvordan hans Datter faldt og kom i Fortræd?" Ærlig talt, jeg tror, de døde ved det, men husk, de er jo hjemme hos Gud, de kan se med Guds Øjne og forstaa Guds Veje; for dem er Livet ikke svært længere; de ved, hvad det, der sker, er godt for.

Ja, i Virkeligheden tror jeg, at de døde er os meget nærmere, end de fleste tror. Min egen Far og Mor, de er ogsaa hjemme hos Gud. Og naar jeg holder en god Prædiken, saa er de stolte af mig. Og naar jeg forsømmer de syge og gamle i Stadil, saa gaar de til Gud og siger: Kære Gud Fader, bliv ikke saa vred paa ham — for han er jo ogsaa et Menneske.

Der er nogen, der siger: "Aah, det kan jo aldrig passe; da Mor døde, var jeg en lille Pige, og nu er jeg en gift Kone og har selv voxne Børn — hvordan skulde vi to kunne kende hinanden igen og faa noget ud af at være sammen?" Andre siger: "En Mand er gift 3 Gange — hvordan kan de 3 Koner enes i Himlen — og hvordan kan de enes om ham?"

Den Slags Indvendinger er ikke en Døjt værd. Naar vi først er gaaet med til, at smuldrede Kroppe kan rejse sig i Graven, saa staar vi jo midt i Miraklernes Land — selvfølgelig kan Gud gøre det til en uendelig Lykke for mig at være sammen med min Far, om saa jeg er tre Gange saa gammel som han.

Og har to unge Mennesker holdt inderligt af hinanden paa Jorden, men maatte ikke faa hinanden, saa skal de nok faa hinanden i Himlen; hvad der saa end er sket med dem. For Gud han kan jo alle Ting. Ja, selv et pjattet Menneske kan han gøre til en Engel. Og om saa Grundtvig havde været 4 Gange gift (han var 3), saa ved jeg, at han er nu salig hos Vorherre, baade han og hans Koner — men naturligvis ved jeg ikke hvordan, for jeg er jo et Menneske, og det er Evigheden.

Jeg gentager: jeg tror, de døde er os helt anderledes nær, end vi aner.

Men maaske er der nogen, der er døde, og hvis Liv du er bange for. Min Ven, bed for dem, bed, saa tit du vil. Kan de døde bede for dig, kan du vel ogsaa bede for de døde. For de døde og vi levende — der er smænd ikke saa stor Forskel paa os — de har været som vi, og vi skal blive som de — mange af dem er vel ikke en Tomme fra os, og styrtede Kirken nu sammen, da var vi dem. Og hvad enten vi er døde, eller vi er levende, saa er vi Guds Børn.

Og derfor skal du glæde dig, min Ven, naar du lægger en Krans paa din gamle Mors Grav. Og du skal glæde dig, naar du pusler om din lille Drengs Lejested. Og du skal glæde dig, naar du planter Blomster paa din Kones eller din Mands Tue. For du glæder jo den døde ved din Opmærksomhed, din Mor nikker, din Dreng ler, din Ægtefælle smiler til dig. Og du skal tale om dem i din Aftenbøn, og du har ogsaa Lov at tale til dem og med dem.

Men herligst er det dog ved Nadverbordet, for sandelig, dér er de med. Tænk, du er bedt til Gilde hos Vorherre, og du sidder sammen med din Slægt ved hans Bord, med alle dine Venner og kæreste — saa kan du da ikke bære Nag til nogen mer — nej, du bliver saa vemodig lykkelig, saa taknemmelig, saa hjertelig varm, dine Taarer maa rinde, og ogsaa dine døde græder og smiler gennem Taarer, til Raabet bryder ud imod Værten, der sidder for Bordenden: Vor Gud og Fader, Tak for al din Godhed, for du er Godheden selv, idel Godhed, og vi hilser dig som kære Børn deres kære Fader. Hosianna i det højeste.